

De Herrer have jo Stormagterne paa deres Side — jeg mener hermed Bladene. Jeg havde tænkt mig at sige lidt om Papirtolden, men skal ikke komme vidtløftig ind paa den, kun tror jeg, at hvis man i Stedet for at nedlægge Papirtolden gik til at lægge en Afgift paa det indenlandsk tilvirkede Papir — hvilket jo vilde være det naturlige, i Stedet for at tage Beskyttelsen fra Papirfabrikkerne og give den til Bladene — vilde Hidsigheden muligvis gaa noget over hos en Del Redaktører. Men hvorom alting er, have de Folk, som ikke vilde være med til at gøre noget for Landbruget, Pressen paa deres Side, og det er en Stormagt, men jeg tror, at vi andre have den sunde Fornuft og Retten paa vor Side. Jeg er heller ikke for mit Vedkommende bange for at tage Kampen op ude hos Vælgerne. Derfor har jeg talt saa udførligt her i Dag og sinnet Tingets Tid med at anføre Tal, som vise, at man kan beskytte Landbruget, og at man altsaa for Fremtiden maa lade al Tale om Umuligheden heraf blive hjemme. Spørgsmaalet bliver kun det, om man af Principhensyn vedblivende vil lade Landbruget ståtte til alle andre Erhverv, uden at Landbruget faar noget igen. Man kan maaske til en Tid bilde Landbruget ind, at det er en Fordel, og at det er Ret, men jeg tror, at den Tid vil komme, da Landbruget ikke vil lade sig byde den Slags Ting, og jeg vil henstille, om man ikke gjorde klogt i her fra Rigsdagen at gøre en lille Smule imødekommende Stridt, da Landbruget ellers vil blive nødt til selv at tage Sagen i sin Haand (W. L. h. m. e. Bevist mangler!) Det ærede Medlem siger, at Bevist mangler, men hvis det ærede Medlem vil være saa venlig at læse de Tal igennem, som jeg har fremsført — jeg garanterer for, at de ere rigtige — er jeg vis paa, at han vil blive overbevist om, at det lader sig udføre. Jeg tvivler ikke om, at det ærede Medlem desuagtet vil blive ved at leve i nogen Tid paa Sagaen om de billige Livsfornødenheder — jeg kalder det en Saga, fordi den i vore Dage er forladt af alle civiliserede Menneſter — men selv det ærede Medlem vil komme til at give efter og indrømme, at det er kun sund Fornuft og Ret, at Landbruget bliver fuldstændig ligestillet med de andre Erhverv. Naar jeg har draget alt dette frem, er det ikke, fordi jeg tror, at der vil komme noget ud af det nu — jeg anbefaler Flertallets Vædringsforslag og vil støtte dem, da jeg anser dem for et om end lille Fremskridt — men fordi jeg mener, at Landbruget maa komme til enten ad den ene eller den anden Vej at faa lige Ret med alle andre, og indtil det

sker, vil Landbruget ikke være tilfreds, men Utilfredsheden vil vokse for hver Dag, der gaar.

J. Sage: At den Usikkerhed, hvorunder Industrien har levet her i Landet i en Række af Aar, i hvilke der stadig har været Tale om en Toldrevision, er uheldig allermost for Industrien selv, derom kan der ikke være Tvivl, og det forekommer mig derfor, at et af de Momenter, som maa tages med i Betragtning, er, om det kunde lykkes ved denne Besslighed endelig at komme til en Afslutning, i alt Fald for en overstuelig Tid, thi allerede derved vilde meget være bundet, hvis denne Afslutning kan ske paa nogenlunde rimelige Vilkaar for alle deri interesserede Parter. Det, som man særlig har anset over i Anledning af det foreliggende Forslag, specielt saaledes som det er fremsat fra Flertallets Side, er, at de øvrige Lande ved deres Beskyttelsestariffer have luttet for hverandre indbyrdes, men at Industrien ikke desto mindre for sin Overproduktion — altsaa det, som den producerer mere, end den kan blive af med i Indlandet — altid vil søge fremmede Markeder og derfor altid vil opdage de Steder, hvor der ikke er tilstrækkelige Toldmure og faste sig over dem. Det er denne Indvending, som jeg antager nærmest har bestemt vore Frihandelsvenner og specielt Flertallet i Toldudvalget til at være varsomme, thi der er jo ganske vist ikke lidt begrundet i den Frygt, at Ulandet, naar et enkelt lille Land ligger aabent til alle Sider, vil faste sin Overproduktion derind. Men for det første maa man dog indrømme, at den Toldtarif, som er foreslaaet her, baade fra Regeringens og fra Flertallets Side, paa ingen Maade kan kaldes en radikal Frihandelsstarif, og hertil kommer det Moment, at idet Ulandet beskytter sig selv og sine Produkter, fordyrer det dem samtidig. Det er i Virkeligheden til en vis Grad et Værn mod Konkurrencen fra Ulandet, at Ulandet har omgærdet sig med Toldmure, idet det alene derved gør sig mindre eksportdygtigt. Jeg kan forstaa de industridrivendes Frygt ved enkelte Lejligheder, men det forekommer mig, at man ikke behøver at frygte for, at Ulandets Overproduktion just skal søge vort lille Marked, naar blot den Tarif kan vedtages, som Flertallet her har givet sin Tilslutning. Det vilde jo ogsaa være mærkvaerdigt, om den danske Industri skulde kunne have udviklet sig saa stærkt, som den har gjort i de senere Aar, med en Tarif, som dog ikke er væsentlig forskjellig fra den, som Flertallet nu foreslaar, naar ikke denne Tarif i Virke-